

Octombrie 2018

Nr. 3

EDIȚIE SPECIALĂ

*Revistă pentru elevii și
profesorii Colegiului
„Alexei Mateevici” din
Chișinău*

www.cпам.md

Din cuprins:

- **Pedagogie: etimologie, istorie și evoluție**
- **Elevii Colegiului - educatori**
- **Ambasadorii colegiului**
- **Mesajul absolvenților**
- **Încercare de condei**
- **Sondaj de opinie**
- **iComic**
- ⇒ *Tipologia elevilor*
- ⇒ *Tipologia profesorilor*
- **Felicitări**

*Revistă pentru elevii și profesorii Colegiului „Alexei Mateevici”
din Chișinău*

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Coordonator de proiect:

Adela MANOLII,
dr., conf. univ.

Inga HUȘTIUC,
gr. 44 PR

Redactor-șef:
Maria IURCEAC,
gr. 44 PR

Ana-Paula CUROȘ,
gr. 44 PR

Secretar responsabil:
Roxana VISCUN,
gr. 44 PR

Reporteri:

Liudmila PAVLOV,
gr. 44 PR

Redactori:

Vasile
IACHIMOVSCI,
gr. 31 IS

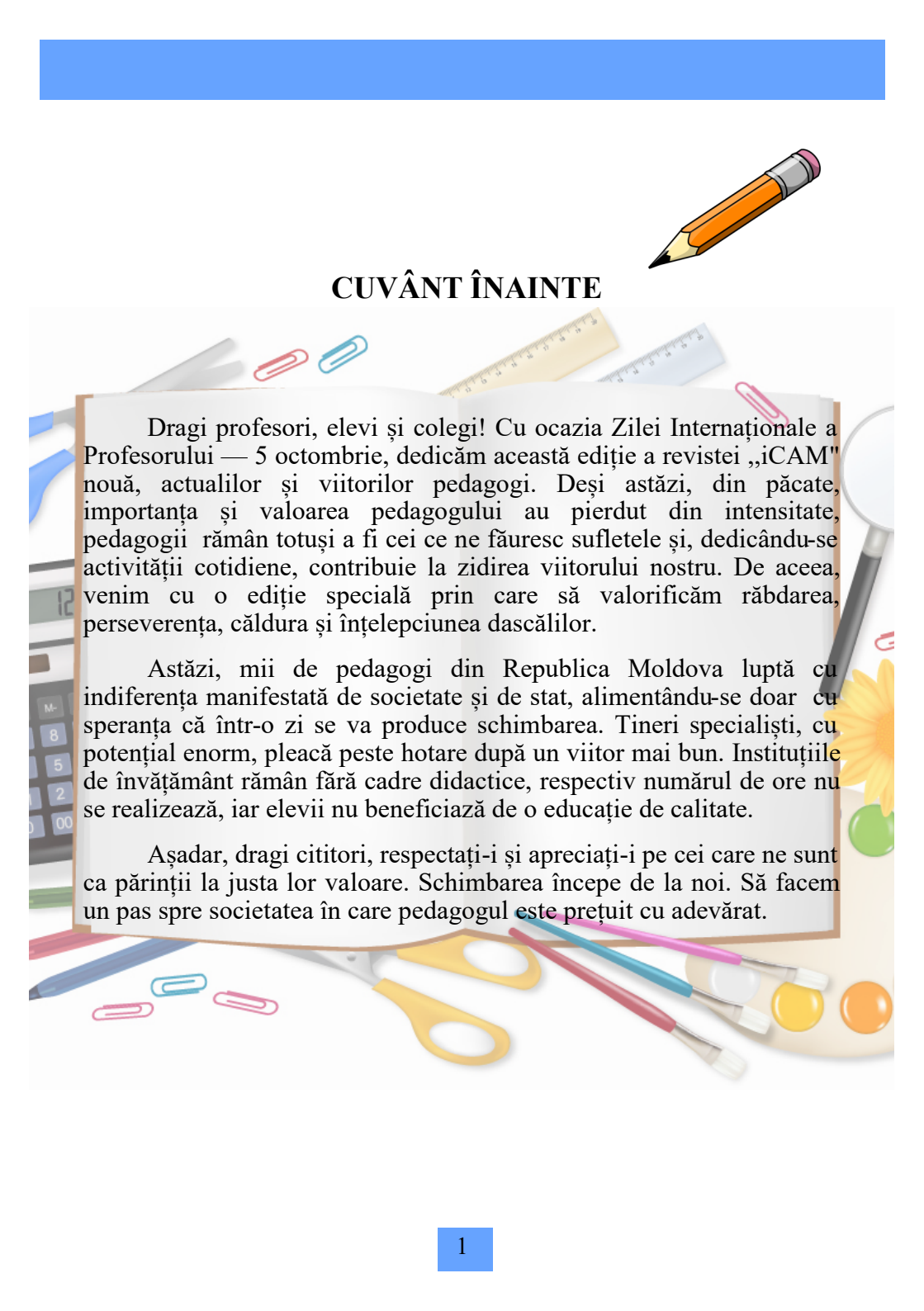

Cristina COSTAȘ,
gr. 44 PR

Corina CHINAS,
gr. 44 PR

CUVÂNT ÎNAINTE

Dragi profesori, elevi și colegi! Cu ocazia Zilei Internaționale a Profesorului — 5 octombrie, dedicăm această ediție a revistei „iCAM” nouă, actualilor și viitorilor pedagogi. Deși astăzi, din păcate, importanța și valoarea pedagogului au pierdut din intensitate, pedagogii rămân totuși a fi cei ce ne făuresc sufletele și, dedicându-se activității cotidiene, contribuie la zidirea viitorului nostru. De aceea, venim cu o ediție specială prin care să valorificăm răbdarea, perseverența, căldura și înțelepciunea dascălilor.

Astăzi, mii de pedagogi din Republica Moldova luptă cu indiferența manifestată de societate și de stat, alimentându-se doar cu speranța că într-o zi se va produce schimbarea. Tineri specialiști, cu potențial enorm, pleacă peste hotare după un viitor mai bun. Instituțiile de învățământ rămân fără cadre didactice, respectiv numărul de ore nu se realizează, iar elevii nu beneficiază de o educație de calitate.

Așadar, dragi cititori, respectați-i și apreciați-i pe cei care ne sunt ca părinții la justa lor valoare. Schimbarea începe de la noi. Să facem un pas spre societatea în care pedagogul este prețuit cu adevărat.

Pedagog < lat. *paedagogus* < gr. *παιδί* „copil” + *αγωγώ* „a conduce”

• **La romani**, cuvântul *pedagog* desemna persoana care însoțea copilul la școală. De regulă, era *sclav* sau *libért* instruit, care putea să-l învețe pe copilul stăpânului a citi și a scrie, supraveghindu-i procesul de instruire.

Acești sclavi meditari erau formați în școli speciale (*paedagogia*), organizate în casele stăpânilor, unde deprindeau bazele culturii. Ei aveau influență sporită asupra formării personalității copilului.

În perioada elenistă, dintr-un simplu sclav, pedagogul devine meditor respectat.

• **În spațiul românesc**, inițial, *pedagog* era numită persoana care-i supraveghea și-i ajuta pe elevi la pregătirea lecțiilor, într-o școală sau într-un internat.

Astăzi, *pedagog* este lucrătorul din învățământ care are pregătire specială și se ocupă, teoretic și practic, cu munca didactică și educativă. Forma de feminin a substantivului *pedagog* este *pedagogă* (care se folosește mai rar, întrucât uzul dă preferință formei de masculin).

Evoluția pedagogiei:

1. **Pedagogia populară** reprezintă observații, generalizări, proverbe, practici, care se referă la creșterea și educarea copilului. Se transmit pe cale orală de la o generație la alta.

De exemplu, mătușa Mărioara își sfătuie feciorul care devenise tată: „Maică, nu-l bate că se înrăiește sângele în el!”.

2. **Pedagogia filosofică** constituie o sumă de reflecții și deducții ale marilor gânditori.

3. **Pedagogia experimentală** adună, studiază, analizează situații sau fapte ce țin de educație, în baza cărora trage concluzii și face recomandări.

4. **Pedagogia ca știință socio-umană** promovează diferite concepții asupra educației, care converg spre ideea că educația este necesară dezvoltării umane, fiind un proces care trebuie să țină seama de copilul căruia i se adresează.

5. **Pedagogia industrialistă** – școala devine încă o veritabilă fabrică în care copiii intră într-un proces tehnologic ca piese-elevi, supuse prelucrării. Se pierde individualitatea, educația se reduce la informare sau doar la memorare.

6. **Pedagogia contemporană** încearcă să readucă educația într-un cadru firesc al bunului simț educativ și să revină la centrarea pe elev, pe interesele acestuia.

Elevii Colegiului - educatori

De curând, Ministerul Educației, Culturii și Cercetării, în vederea soluționării problemei de insuficiență a cadrelor didactice și a personalului auxiliar în instituțiile de educație timpurie din municipiul Chișinău, a organizat o întrunire cu elevii anului IV, Colegiul „Alexei Mateevici”. Domnul Silviu Gâncu, șeful Direcției învățământ profesional tehnic, a subliniat că elevilor din ultimul an de studii de la colegiu li s-a propus să se angajeze în calitate de educatori la grădinițele din capitală. „Dragi studenți, această inițiativă este în beneficiul dvs., căci aveți ocazia să puneți în practică toate cunoștințele acumulate pe parcursul anilor și să fiți remunerați pentru acest lucru, dar și al autorităților publice locale, care duc lipsă de personal didactic și non-didactic în instituțiile preșcolare”.

La ședință au participat 68 de elevi din anul IV de la Colegiul „Alexei Mateevici”, dintre care 54 urmează să se angajeze pe o perioadă determinată (până pe data de 31 mai 2019) în instituțiile preșcolare din Chișinău. Achitarea salariilor se va efectua din mijloacele financiare identificate de către Ministerul Educației, Culturii și Cercetării. Astfel, pe lângă bursele de studiu, aceștia vor beneficia și de salariu. Totodată, după finalizarea studiilor, absolvenții colegiului se vor putea reangaja în calitate de tineri specialiști fie în aceleași instituții în care au activat, fie în altele.

Ambasadorii colegiului

Doamna **Cotolupenco Maria** activează în Colegiul „Alexei Mateevici” din anul 1989 în calitate de profesor de educație fizică, însă puțini cunosc că această persoană deosebită mai are, pe lângă toate, și locuri de frunte obținute în cadrul *Campinoatului Mondial la categoria Masters*.

În cadrul acestui campionat, care s-a desfășurat în perioada 03.09.18 – 16.09.18 în orașul Malaga, Spania au fost invitați reprezentanți din peste 63 de țări. Doamna Cotolupenco Maria, care a reușit să se claseze de două ori pe podium, s-a întors acasă cu două medalii: medalia de bronz a obținut-o pentru proba *aruncarea greutății*, iar medalia de argint pentru rezultatele excelente obținute la proba *aruncarea discului*.

Cu toate acestea, doamna Cotolupenco Maria continuă să fie o persoană modestă și un pedagog iscusit, care își tratează colegii de breaslă și elevii cu respect și cu dreptate.

Atât redacția revistei, cât și administrația colegiului îi urează sincere felicitări și succese în continuare.

Mesajul absolvenților

Iubite dascăl,
Cu glasu-ți mângâietor,
Ai treierat în lung și-n lat
Al conștiinței neclar meleag,

Fiind o sursă de lumină
În întunericul prea mult
Ce ani la rând te irosești
Pentru noul început.

Clădiți cu suflet și cu spor
La temelia noastră, a lor
Activ, pasiv luptați din zor
Pentru un nou viitor.

Eu vă admir, iubiți, prin excelență,
Și mă închin până la pământ
Pentru iubirea și speranța
Pe care-o emanați.

Olesea ENACHI,
absolventă 2018,
Universitatea de Stat din Moldova,
Facultatea de Psihologie, Științe ale
Educației, Sociologie și Asistență
Socială

Mi-aduc și-acum cu drag aminte
De voi, iubiți și dragi profesori,
Semănători de carte și lumină,
Făuritori de valoroase comori.

Din pâinea dulce-a cunoștinței
Împărțiți zilnic cu drag și bunătate,
Fără a le cere nimic în schimb
Tuturor celor dornici de carte.

Sunteți de laudă, să știți,
Eroi ai mării de științe,
Vă mulțumesc pentru că oferiți
Zi de zi roditoare semințe.

Cristina IVANCO,
absolventă 2016,
Universitatea de Stat din Moldova,
Facultatea de Litere

Am spus-o și o mai spun: „*Anii de colegiu au fost studenția mea.*” La facultate, simțul de apartenență și entuziasmul colectiv de a explora culmile jurnalismului s-au evaporat cumva. Până la urmă înțelegi că fiecare e preocupat de propriile trăiri și ambiții. Prietenii sunt condiționate de simplul fapt că suntem în același context, avem aceleași provocări. La facultate, domină un spirit de individualism. La colegiu, a fost mai caldă atmosfera. Mi-au rămas în minte frazele moralicești de-ale profesorilor: „*La oraș nu orice zboară se mănâncă.*”, „*Dacă continuați cu mâncatul de chifle, la anu' patru vom discuta despre diete.*”.

„*Kinderi, ați crezut că vom ghici în ghioc? Psihologia e știință!*”; sintagma „*particularitățile de vârstă*” și orice cuvânt de specialitate care s-a cuibărit în limbajul nostru; activitățile integrate cu o grămadă de materiale didactice; cărțile de pedagogie moderne și sovietice; nopți nedormite pentru proiecte ca la carte; căutări de taxi la mijlocul nopții, după petreceri. După patru ani de studiu și chiar activitate de educator, noi, fetele, aveam certitudinea: „*Sunt sigură ce vreau să fac în viață!*” ori „*Sunt sigură ce nu vreau să fac în viață!*”. Și e în regulă. Dar dacă aș fi avut posibilitatea să fac ceva diferit, în timpul acestor ani, aș aplica doar trei principii de viață, vechi de când lumea.

Setează-ți obiective extraordinare, prin credință! Poate să înveți șofatul, să fondezi un centru educațional ori să faci un schimb de experiență în Japonia. Și când spun prin credință, am în vedere să alegi să crezi că-ți poți atinge scopul, chiar dacă circumstanțele te descurajează.

Cultivă obiceiuri care te ajută să-ți atingi scopul! Citește mult, nu cărți cu mesaje siropoase sau non-valori, dar cărți care te provoacă intelectual și spiritual. Să înveți să administrezi înțelept banii, să practici sportul, să-ți planifici timpul în agendă. Important e să nu rămâi mediocru și să păstrezi o inimă gata de învățare. Un om care-și gestionează dezvoltarea personală e ca un râu de munte cu apă limpede și curată.

Iubește oamenii, mai mult decât lucrurile! Pentru că oamenii sunt veșnici, iar lucrurile – nu. Alege să investești timp și resurse în prieteni, în familie, în crearea de amintiri cu ei. Alege să fii vulnerabil și

autentic. Să parcurgeți împreună kilometri cu bicicleta or să gătiți bunătați la cuptor. E un studiu efectuat de Universitatea Harvard care a durat 75 de ani și a urmărit viața a 724 de bărbați. Le-au cercetat viața de la adolescență până la bătrânețe, ca să vadă ce-i menține fericiți și sănătoși. Studiul a demonstrat că persoanele împlinite sunt cele care au prețuit relațiile cu familia, prietenii și comunitatea. Și nu contează numărul de prieteni sau dacă ești sau nu într-o relație stabilă, dar contează calitatea relațiilor tale apropiate. Pentru că viața bună se construiește cu relații bune. Mulțumesc profesorilor pentru alegerea de a investi nu doar materia dar și bucuria din înțelepciunea lor.

Ana UNCU, absolventă anul 2014

* * *

Colegiul „Alexei Mateevici” pentru mine a fost o provocare. În fiecare zi îmi depășeam limitele și, în același timp, mă cunoșteam mai bine. Acea instituție mi-a oferit tot de ce aveam nevoie la momentul dat; un amalgam de cunoștințe, profesori intelgenți, colegi minunați și o experiență de neuitat. Acolo, ușor-ușor am început să zbor, deoarece am primit lecții de viață de la fiecare profesor și de la fiecare coleg. La moment îmi fac studiile la Universitatea din Petroșani, România. Profilul pe care îl urmez este din domeniul economic, specializarea „finanțe și bănci”. Pedagogia și economia sunt două ramuri diferite, dar așa sunt și eu, bipolară.

Îmi voi urma activitatea în domeniul economic, pentru că mă simt mai în apele mele aici, dar experiența pedagogică nu o voi neglija niciodată, pentru că, chiar de nu voi fi niciodată un pedagog, sunt sigură că voi fi o mama de nota zece.

Aș dori să salut toți profesorii din Colegiul „Alexei Mateevici” și să le mulțumesc pentru fiecare lecție, pentru fiecare vorbă caldă, pentru încredere, răbdare și pentru fiecare moment unic care mi-a colorat viața timp de patru ani.

Cu mult drag, discipola dumneavoastră, Ana CAZAC (2013-2017)

MITUL LUI PYGMALION SAU DESPRE MODELE ALE DEVENIRII PROFESIONALE

Simbolică prin definiție, toamna e mai mult decât un anotimp, e un popas făcut la Ora recunoștinței, atunci când, redimensionându-ne emoțiile într-un parcurs contemplativ, evocăm eternul nume al pedagogilor, cei care ne-au determinat existența, dar și devenirea profesională.

Alături de dascălii școlilor de unde ne-am început ascensiunea, cu un impact în vederea conturării rosturilor ființiale, îi vedem aievea pe profesorii noștri de la Colegiul „Alexei Mateevici”, o proiecție în realitate a ceea ce poate însemna confluența dintre demnitate umană, patriotism, spirit civic, integritate morală, emoțională și profesională, sapiență, perseverență, un infinit al blajinității, cumpătării, bunătății etc.

– lecții învățate zi de zi din prima sursă, cu ecou fulminant până în prezent. Originalul, ineditul, neordinarul, spectaculosul – note dominante ale actului didactic promovat de acești profesioniști. Mai mult decât orice vademecum metodic, ne-au cucerit, cred cu desăvârșire, modelele devenirii noastre profesionale, iar azi, ca într-un joc al temporalității, reluând ordinea firească a lucrurilor, noi, absolvenții, suntem cei care inspirăm mii de copii din toată țara, edificând conceptul copilului „cu aripi de carte”.

Mai mult decât orice alt mit antic, ființa „multiplicată” a pedagogului renaște din mitul lui Pygmalion – sculptorul care a dat viață operei sale prin actul idealizării acesteia. Reinterpretând mitul, noi, în integritatea personalității, suntem produsul unei înlanțuiri de oameni care și-au însușit destinul lui Pygmalion, devenind, pe rând, creatori și modele, chipuri luminoase, care au împărțit necondiționat din lumina lor.

Astăzi, într-o zi din anotimpul rubiniului de un dulce-amăru, îmi invit dascălii la o întâlnire imaginară, în pragul vremuirii. Am pregătit și flori pentru fiecare. Suave flori de toamnă. De culori și arome diferite. Așa precum sunt și dragii profesori – unii încă în tinerețea debordantă și visătoare, unii la vârsta înțelepciunii, alții apuși, dar fiecare cu amprentă în calea spre răsăritul nostru.

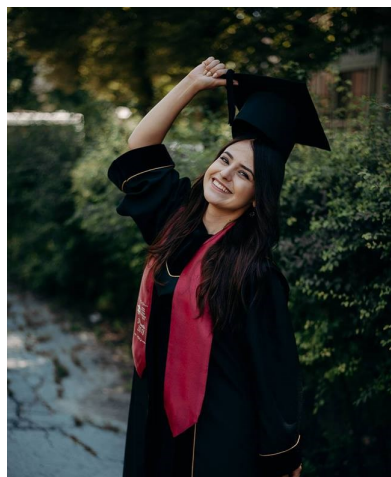
Au venit. Cu toții. Așa sunt ei – punctuali. Le citesc bucuria printre genele umezite, le înțeleg tristețea din frunțile brăzdate, le simt oboseala din ”sarea” pe care o duc în spate...

Le împart flori, iar cu fiecare floare – o rază de recunoștință, de pietate, de gând curat, de sănătate. Florile din brațele lor, ca întotdeauna în zilele de sărbătoare, le usucă genele, le descrețesc frunțile, le înviorează inimile.

Florile sunt tot ce a putut crea mai deosebit natura, așa precum noi, discipolii, suntem cele mai de preț creații ale oamenilor-Pygmalion – profesorii de la care am învățat să fim...

**În numele promoției 2005-2008,
Eugenia GOLOMOZ**

Confesiune

Cred că am înhățat virusul „Cleopatra Strătan”. Vă mai amintiți de ea? Intuiesc un răspuns afirmativ.

Mi-am luat bagajul plin de aspirații în dinți și colind străzile sufletului. Nu, nu-l caut pe Ghiță. Să lăsăm bietul om să respire și să-și vadă de-ale sale. Prea mult timp a fost pomenit și, zic eu, are tot dreptul la odihna bine meritată. Mă caut pe mine.

O persoană tare dragă inimii mi-a zis acum câteva luni că pedagogia din om nu o poți scoate. E ca o prelungire a mâinii sau ca o anexă a simțirii. A trecut o lună de când încerc să accept acest adevăr. Nu pentru că mi-ar părea simpatic, ci pentru că îmi pare inevitabil. Și poate că nu atât pedagogia este purtătoarea de vină, ci rezumatul celor patru ani de colegiu pe care i-o asociez.

Noi, oamenii, îngenunchem în fața chemărilor noastre emoționale. Toți avem nevoie de afecțiune, de dragoste, de senzația că cineva are nevoie de noi și cineva crede în noi. Doar așa ne dezmoțim buzele și reușim să schițăm un zâmbet, pe unde stingher, pe unde cochet. Doar așa dispar încrețiturile acide de pe frunte și ceața din priviri. Asta e cheia confortului emoțional care ne oferă echilibrul de a trăi frumos. Și oricât de ciudățel ar suna, numai așa ajungem să ne deschidem larg aripile și să zburăm.

Confortul meu emoțional se ascunde pe strada Pușkin 54. Asta pentru că aici mi-am găsit familia.

Nu am avut profesori, am avut părinți. Nu am avut dascăli, am avut prieteni. Nu am învățat pentru că trebuia, ci pentru că prea îi respectam pe cei din fața mea, ca să-mi pot permite să-i dezamăgesc.

În fond, nu despre cunoștințele mele e vorba. E vorba de chipurile care îmi stârnesc o nostalgie sălbatică, îmbibată cu dor.

Cei mai frumoși patru ani s-au scurs cu viteza luminii. În ziua absolvirii, am tot așteptat avalanșa de emoții care m-ar da peste cap. Nu am simțit însă nimic. Absolut nimic. Eram ca o bucată de rocă aruncată din spațiu, tentativele mele de a genera emoții se ruinau una după alta. Percepția îmi dicta clar că acesta nu e sfârșitul. Conștientizarea a venit după.

Azi îmi port visele în geamantan și caut cu disperare căldura de altădată. Lucrurile însă stau mult prea diferit. Nu, nu mă plâng. Doar tânjesc după voi. Și indiferent cât timp se va perinda, voi sunteți „acasă”. Iar ca acasă, nu-i nicăieri. Acasă și pereții au efect tămăduitor. Acasă e cel mai bine.

Mulțumesc pentru ce sunteți și ce faceți.

**A voastră,
Silvia BIVOL,
absolventă 2018,**

Universitatea de Stat din Moldova, Facultatea de Studii Economice

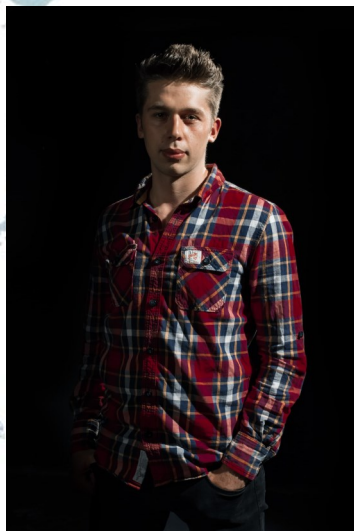
Colegiul „A. Mateevici” rămâne a fi casa în care am crescut cu cei mai buni părinți-profesori, prima conexiune cu lumea copiilor, primul pas spre scena de teatru, primele îmbinări de rimă și vers, dar și prima dragoste. Mulțumesc tuturor profesorilor pentru șansa de-a modera zeci de concerte și c-ați avut enorma răbdare să-mi auziți vocea tremurândă, emoționată ori de câte ori microfonul și-a aprins luminița verde. Să rămâneți mereu calzi la suflet și iubitori de tot ce este frumos!

Recunoștință

Dulce-al vieții privilegiu
L-am trăit cu bucurie
C-am trecut printr-un colegiu
Ce îi port și azi mândrie.

Profesori de albă floare
În dar cinste vă trimit,
Să aveți în suflet soare
Și nicidecum un asfințit.

„Recunoștință
Pentru artă
și știință-
Recunoștință!”

**Cu drag,
discipolul dumnevoastră,
Țui Dumitru**

*Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică din
București, Facultatea de Teatru*

După ani trecuți de-a rândul,
Stau cu capu-n palmă iar
Și mă-ntoarce iarăși gândul
Când studentă – aici eram.

Patru ani aleși din viață,
Patru ani de amintire,
Patru ani de dimineată
Până hăt la amurgire.

Așezați în bănci cuminți,
Câteodată scoși în față...
Profesorii - buni părinți -
Ne spuneau câte-o povață.

Când nu eram de lecții gata
Ochii triști priveau în jos,
Așteptam să nu fiu fata
Chemată să recite pe de rost.

Ajungând de la colegiu acasă
Cu geanta grea de lecții plină,
Mă așezam frumos la masă
Și-adormeam cu cartea-n mână.

După ani trecuți de-a rândul,
Stau cu capu-n palmă, dar
Aș întoarce iarăși timpul
Să fiu studentă la colegiu iar.

Alina PORUBIN (2012-2016)
*Universitatea de Stat din Moldova,
Facultatea de Litere*

Ca limba să vorbească...

Romana VASILACHI,

gr. 31 PS

Un suflet larg eu îmi deschid,
Ca graiul dulce să încapă,
Să cânte dulce, liniștit
Și toți să-l înțeleagă.

Să sune peste văi și lunci,
Să cânte tandru-n a mea țară!
El să iubească e făcut,
El e făcut să crească...

Eu plâng și sufăr, și vorbesc
În limba mult iubită.
Eu cânt și deseori zâmbesc
În limba moștenită.

Noi pentru graiul dulce am luptat,
Ca el să înflorească.
Noi pentru el n-am dormitat,
Ca limba să vorbească!

• Nu era să am o astfel de admirație față de **dascăli**, dacă nu mă creștea unul. De mică, am senzația că în loc de mâncare, în farfurie aveam diferite lecții presărate cu povețe. Rar mâncam tot, îndrăzneam să mă alint, să pun lingura frumos pe masă și să țin cu tărie, că, de fapt, nu era gustos. Cu o răbdare necondiționată, MAMA îmi prepara o ceșcuță cu motivații și înțelepciune, ca să îmi meargă ora mesei mai ușor și să mă întorc la ceea ce aveam în farfurie. Datorită faptului că mama, de când o țin minte, a fost profesoară, datorită metodei ei de creștere, specifică unui părinte dascăl (copiii de profesori mă vor înțelege), am ajuns să văd această profesie ca pe o pâine caldă. O pâine puhavă, proaspăt scoasă din cuptor. Unii au uitat acest gust, alții nici nu l-au știut: curat și proaspăt.

• Într-o societate supusă procesului de globalizare, **pedagogul** rămâne mereu cuvântul cald și necesar oricărei generații ce tinde să se adapteze la timpurile noi. Toate începuturile aparțin profesorului, astfel ajunge a fi persoana care are diverse calități, poate fi autoritar și blând cu elevii săi, pe care îi crește frumos pe plan educațional și le sădește în suflet știința. Un pedagog bun e în stare să le dea aripi să zboare în lumea cunoașterii și, astfel, să-i ajute să își mențină echilibrul în viață. Calitatea esențială a unui pedagog este măiestria profesională însoțită de iubire și conștiinciozitate față de discipolii săi. Pedagogul apare în fața elevilor fără măști, cu imperfecțiuni și decăderi, astfel îi ajută să își găsească curajul și speranța în atingerea propriului scop. Așa sunt profesorii din Colegiul „Alexei Mateevici” – oameni cu vocație.

Ionela RUSSU, gr. 31 PS

ÎNSEMĂRI

Însemnările au început la **colegiu**: aici totul e altfel, aici gândurile și ideile se simt prizoniere, amenințate de vocea profesorilor și gălăgia elevilor. Sunt reprimare de privirile zeflemiste ale colegilor. Sunt gânduri și idei care așteaptă cu nerăbdare să se facă auzite. Dar când ți se oferă ocazia de a vorbi, nu știi ce să spui. În acel moment, se ascund în spatele tăcerii, timorate de urechile ascultătorilor. **Profesorii** privesc a lehamite către elevi, din când în când, se miră că mai văd câte un copil care vrea să facă carte, restul împărtășesc scopul comun, sejur pe întregul an. Unor **elevi** li se citește invidia pe față, alții par total indiferenți, dau impresia că rătăcesc pe imașul ignoranței, mai sunt și cei care încurcă itele altora. Unul stă în ultima bancă, e mereu singur, niciodată nu înțelege ce se întâmplă în clasă, pare să se fi pierdut într-o lume paralelă, și numai câteodată, când îl strigă profesoara, revine în clasă. Doar pereții și băncile sunt complice acestor gânduri și idei. Emoția survine în mod apăsător, tăindu-ți răsuflarea.

Ce pretenții am putea avea de la un **elev** care face multă gimnastică și își dă aproape toată silința să se abțină cât poate de la învățat? Și apoi cred că nu e deloc recomandabil să-ți pui la încercări prea grele facultățile mintale, mai ales, dacă acestea suferă de o penurie cumplită de inteligență. Cu toate acestea, ar fi bine să nu ne plafonăm în scrupulozitatea conștiinței noastre, ci să privim în perspectivă cu mai multă îndrăzneală și optimism, că na, vorba unui Culiănu, ajung mari sau chiar să obțină doctorate honoris causa cei care știu să spună bancuri. Să nu ne biziim totuși prea mult pe bancuri, că, la o adică, nu-i deloc treabă ușoară să spui anecdote.

Îmbrăcat la ținut festiv și gata de a lua viața-n piept, însă nu fără acel spirit de frondă, fără de care nu ne stă bine sau părem a fi niște figuri jalnice și lamentabile, pornim la drum cu intenția de a răsturna munții și de a cucerii stelele. În fond, suntem plăsmuiți din esența și aluatul unor gladiatori viteji care cutează să lupte cu leii și tigrii, dar care se poticnesc sau cad lamentabil în lupta cu **chimia** sau **istoria**, de ți-e mai mare rușinea. Fără a ști exact care-i diferența dintre *azot* și *oxigen* sau care-i formula de *potasiu*, elevul cu pricina, în speță eu, nu dă semne de sfială sau jenă, dimpotrivă, ridică capul de pe bancă cu un gest de mare eroism și declamă filosoficește: „Ce-i

și chimia asta, dacă nu o bagatelă al cărei sens îmi scapă! Să fie oare asta singura lacună a neștiinței mele?” Să nu glumim. Pe frontul chimiei, chiar încă din primul an, mi-aduc aminte, nu fără urmă de tristețe, că mulți au căzut victimă la *etanol* și la *oxidul de arsen*. Alți confrăți de-ai mei, fiind mai nepregătiți, au capitulat la *dioxidul de sulf*, printre care m-am regăsit și eu. Nici la *bătălia de la Mărășești* n-am făcut o mai bună figură, fapt care m-a impus să capitulez încă de la începutul luptei. Abia atunci mi-am dat seama cât e de necruțătoare și inflexibilă istoria. La *bătălia de la Posada*, am avut ceva mai mult noroc, doar că, la sfârșit, hazardul m-a scos sângerând din luptă. Cât ce ține de **fizică**, începi să înțelegi mai bine *relativitatea* atunci, când *intensitatea curentului* crește într-atât de tare, încât îți lasă sechele adânci de tot. Însă atunci poți fi sigur că ai înțeles *teoria relativității*.

La orele de **limba română** vocea se agită, își pierde calmul, devenind astfel mai puțin coerentă, se insinuează în ea timiditate. Ceasul pare să sfideze timpul, se mișcă lent de tot, aproape că stă pe loc. Se uită la tine cu obrăznicie și-ți râde sfidător. Parcă ți-ar spune: „Mă mișc doar când am eu chef”. Tabla te privește compătimitor, îți deplânge frica și ignoranța, la rândul tău, o privești și tu, dar tu ai privirea înspăimântată, îți dai seama că distanța dintre tine și ea s-a redus dramatic. La un moment dat, te-ai trezit față-n față cu tabla, ți-ai fi dorit ca această apropiere să nu se fi făcut vreodată. Acum, toți au privirea ațintită spre tine, așteaptă cu gurile căscate să vadă ce vei scrie. Pui mâna pe cretă, nu prea ești obișnuit cu ea, începi să îndeși creta pe tablă, dar mâna îți tremură al naibii de tare, la fel și gândurile. S-a insinuat frica în tine și nu vrea să mai plece.

Matematica pare să fie o doamnă inaccesibilă, greu de înțeles. E întotdeauna pretențioasă și calculată, gata mereu să-ți puie problemele sale în cărcă. „Poftim, fraiere, rezolvă!”, ar zice ea cu un patos exagerat. Mi-e greu să descriu ce anume simt atunci când o văd. Ea mă poartă pe cele mai înalte culmi, mă poartă de la extaz la agonie. Mi-aș dori să fie mai indiferentă cu mine, atenția ei mă bulversează, trezește în mine frici de nedescris. Profesoara te privește cu un aer neîncrezător, știe că nu știi nimic, dar, cu toate acestea, vrea să te chinuie puțin. În tot acest timp, ochii tăi trădează frică, îndurare, e un sentiment de frică meschin. Plin de spasme, stai ascuns sub carapacea lașității și a fricii. Doar tu și pereții auditoriului mai știți câte ați avut

de îndurat, e un secret doar al vostru, doar de voi știut. Ani de zile ați împărtășit aceeași frică, ei ți-au simțit fiecare răsuflare de ușurare, căci n-ai fost întrebat tu, dar colegul tău de bancă. Fiecare rugăciune spusă în gând a fost auzită de ei, te-ai gândit că, dacă invoci nu știu care divinitate, vei scăpa neîntrebat. Lucrurile n-au mers cum te-ai fi așteptat, Dumnezeu ți s-a împotrivit, El a vrut să te aducă la liman, să te scoată din bezna ignoranței, dar tu, fricosul și păcătosul de tine, ai vrut să rămâi neclint în umila ta ignoranță, astfel, ai primit 2. Ai zâmbit incisiv și, mâhnit, ți-ai spus cu un aer neîncrezător: „Data viitoare o să învăț numadecât.” Ai spus asta doar pentru a-ți consola frustrarea. Dar data viitoare vii la fel, nepregătit, și asta e valabil și pentru următoarele săptămâni, luni, chiar ani, așa spune.

Anii au trecut surprinzător de repede, dar tu nu prea ai avut timp să înveți, ai fost ocupat cu altceva. Ai jucat la un nivel prea hazardat, recunoaște, ai lăsat totul pe ultima sută de metri, sperând că norocul îți va surăde la examene. Un observator destul de sever, cu vaste cunoștințe și cu o mare experiență în spate, va sta lângă tine, având grijă ca tu să nu poți copia de la colegul de bancă, iar, drept recunoștință, îi vei purta pică toată viața persoanei respective, acuzându-l pentru eșecul tău, că din cauza lui n-ai putut să-ți susții examenul de capacitate (bac-ul) – așa vei gândi – nu din cauza ta, a celui care ai sfidat învățătura în mod obraznic și imoral. Acum, stai și te victimizezi, îți deplângi mizera soartă, dar greul abia începe. Abia urmează să te cufunzi în viață adânc de tot, să te lovești în mod frontal de greutățile vieții. Eh... tare ai vrea să mai dai timpul îndărăt, să mai ai ocazia să bagi o fisă în aparatul cu dorințe. Dar timpul s-a prelins serpuitor și viclean, s-a desprins de tine pe neobservate.

Vasile IACHIMOVSCI,
gr. 31 IS

Tatiana BALTAGA, gr. 23 ȘC

Sunt aproape 7 ani de când ne-ai părăsit.
Că va fi așa nici nu m-am gândit,
Prea devreme ai plecat în lumea celor dreți,
Însă lucrurile deja nu le mai îndreți.

Mai țin minte acea zi, acea privire,
Îndurerată, dar totuși plină de iubire,
Nu știam că ceea va urma o să mă doară,
Că în acea zi m-ai privit pentru ultima oară.

Curg lacrimi, curg șuvoi,
Că timpul nu-l pot întoarce înapoi
Să-ți arăt mai multă dragoste, mai mult respect,
Pentru că acum acest lucru îl regret.

Și azi îți mai simt prezența lângă mine
Când plâng, când râd sau mă gândesc la tine.
Tată, mă auzi? Îți spun că te iubesc!
Și după dorul tău eu mă topesc!

O poveste de Crăciun

Alexandru PORUBIN, gr. 11 GR

Ianuarie....(e scris pe geamul degerat)
E 7 ianuarie mai exact,
Crăciunul poposește-n prag.

Casa tăbărită de ani e ocrotită de zăpadă....
a fulgilor uriașă și crâncenă brigadă.
Vai..., dar cât e de falnic pinul,
Chiar dacă-i împodobit din puținul,
puținul pe care buneii îl aveau,
Dar era totul ce-și permiteau.

Avea sa fie un splendid, fermecător Crăciun,
dacă părinții nu ar fi plecat departe în ajun.

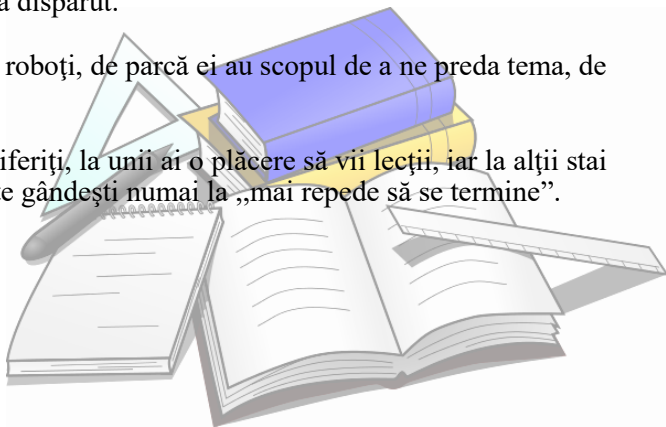
Sarutând fotografia mamei cu sufletu-n durere,
Copilul se așează la masa păcătoasă de sarbatoare,
Învaluit de crunta, zbuciumata tăcere.

Impresiile elevilor despre Colegiul „Alexei Mateevici”:

Anul I:

- În primele zile mâinile îmi tremurau, privirea examina podelele, obrajii se înroșeau, iar mintea la fiecare cinci minute dorea să mă lepede. Privind curioasă pozele de pe pereți, mă văd și eu printre frunzași.
- M-am pomenit la o nouă răscruce, aproape de visul că sunt matură. Pierdută, frunzăream prin internet încotro s-o iau? În neam avem și profesori, și turiști, și medici, dar în justiție nu avem pe nimeni... Am găsit clase spațioase, luminoase, amenajate bine... Nu știu cum vom petrece timpul liber, dacă vom avea ședințe literare, istorice, dans, cântece...
- Dascălii mă inspiră prin felul lor de a fi.
- Am rămas plăcut impresionată de colegiu datorită atmosferei de sărbătoare din prima zi, cât și de atitudinea prietenoasă care domină zi de zi... Un factor important în crearea impresiilor bune despre colegiu îl constituie profesorii. Chiar sunt buni.
- Când am trecut pragul colegiului „A. Mateevici”, un sentiment ciudat mă cuprindea: simțeam teamă. Nu cunoșteam pe nimeni, totul era nou. Din acel moment am realizat că trebuie să mă strădui să învăț mai mult, ca să am succes... Am întâlnit profesori amabili și prietenoși. După ce mi-am cunoscut colegii, frica a dispărut.
- Profesorii sunt ca niște roboți, de parcă ei au scopul de a ne preda tema, de a ne întreba și atât.
- Profesorii sunt foarte diferiți, la unii ai o plăcere să vii lecții, iar la alții stai și tremuri de frică sau te gândești numai la „mai repede să se termine”.

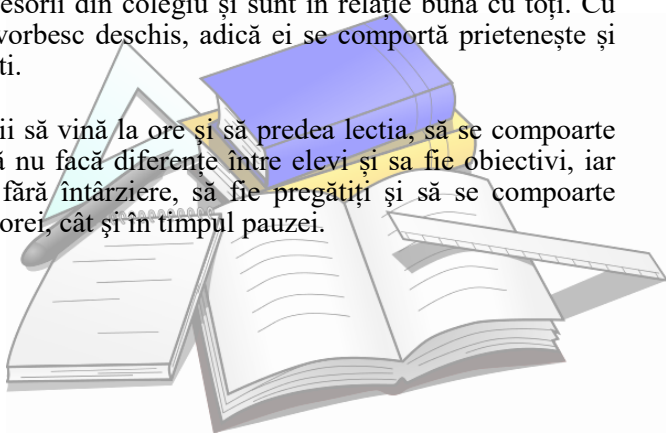

Anul II:

- Profesorul ne este un „dușman”. În timp ce profesorul intră în clasă noi ne stresăm, ne facem cruce, zicem „Of, Doamne!”, spunem că nu am avut nimic pentru acasă (dar, de fapt, am avut, noi pur și simplu nu ne-am pregătit). Totodată ne salutăm frumos în speranța că nu ne va întreba tema pentru acasă.
- Profesorii sunt părinți noștri spirituali. Ei în fiecare zi ne ghidează spre o viață cultă. Sunt superbi, înțelecători și ne fac să devenim oameni cu nume mare.
- Ei sunt cei care ne îndeamnă să fim mai buni și ne dezvoltă atât capacitățile profesionale, cât și pe cele personale. Ei nu sunt doar dascăli noștri, dar și prietenii noștri.

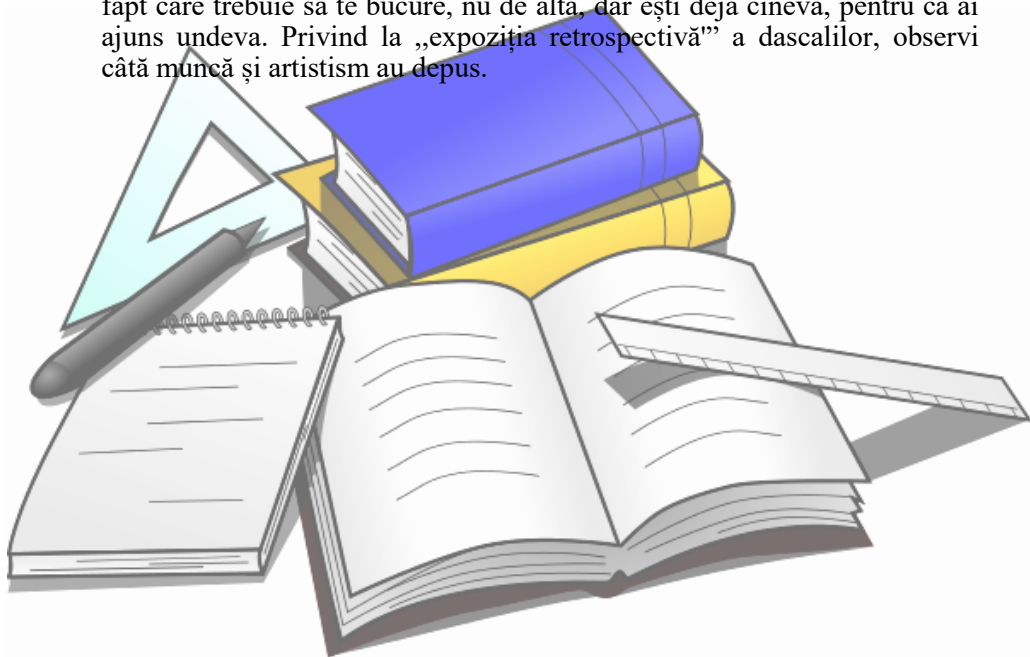
Anul III:

- Profesorul este acela care te „împinge” spre o viață frumoasă, acela de la care poți cere un sfat la orice subiect și poți să-l întrebi liber despre cum este la bacalaureat și cum să depășești frica care vine doar când rostești cuvântul „bacalaureat”.
- Relația dintre profesor și elev în colegiul nostru este una prietenoasă, profesorii mereu îi ajută pe elevi și există respect reciproc.
- Mie îmi plac toți profesorii din colegiu și sunt în relație bună cu toți. Cu unii profesori pot să vorbesc deschis, adică ei se comportă prietenește și ne dau sfaturi părințești.
- Ar fi bine ca profesorii să vină la ore și să predea lectia, să se compoarte cu toți elevii la fel, să nu facă diferențe între elevi și să fie obiectivi, iar elevii să vină la oră fără întârziere, să fie pregătiți și să se compoarte adecvat atât în timpul orei, cât și în timpul pauzei.

Anul IV:

- Cum am pășit pragul colegiului am încercat să stabilesc relații prietenoase cu toți: colegii, profesorii și am reușit. La început totul era dificil, tensiunea era copleșitoare. Neîncrederea și frica pluteau în atmosfera noului mediu. Simțeam că profesorii doreau să ne asigure confortul emoțional, dar oricum eram încordați. Ajunși în anul IV am reușit să legăm relații de prietenie cu unii dintre profesori. Relații în care ne permitem să ne cuprindem, să ne dezmiardăm și să ne vorbim cuvinte calde. Acum, afirm cu certitudine că am devenit o mare familie în care domină prietenia, susținerea, înțelegerea și voia bună!
- Relatia elev -profesor în anul IV nu există, deoarece profesorii ne consideră „aproape” pedagogi. Temele teoretice devin mai simple, trec în schimb de idei, de păreri, de experiență.
- Ajungand în anul IV, observi neîndoielnic ca ceva s-a schimbat în relația cu fostele „zeități” și nu poți înțelege clar: ori tu te-ai apropiat de „divinitatea” lor, ori ei au coborât la nivelul „muritorilor”. În cele din urmă, creezi o axă cronologică „profesor-elev” și înțelegi că în anul IV nu mai ești văzut ca un pui ieșit din peșteră, ci ca o personalitate în devenire, fapt care trebuie să te bucure, nu de alta, dar ești deja cineva, pentru că ai ajuns undeva. Privind la „expoziția retrospectivă” a dascalilor, observi câtă muncă și artistism au depus.

Am desfășurat un sondaj printre elevii anilor III și IV pentru a-i scoate în evidență pe cei mai punctuali, creativi, indulgenți, informați, obiectivi, exigenți și amuzanți profesori din Colegiul „Alexei Mateevici”. La chestionare au participat circa 50 de elevi. Am obținut următoarele rezultate:

Cel mai punctual profesor:

1. Curoș Liudmila
2. Covali Areta
3. Bercu Victoria

Cel mai creativ profesor:

1. Manolov Mariana
2. Cicanci Svetlana
3. Covali Areta

Cel mai indulgent profesor:

1. Domenti Olesea
2. Curoș Liudmila
3. Bodrug Aliona

Cel mai informat profesor:

1. Bodrug Aliona
2. Efros Larisa
3. Duhlicher Natalia

Cel mai obiectiv profesor :

1. Efros Larisa
2. Moraru Ludmila
3. Pușcă Ala

Cel mai exigent profesor:

1. Moraru Galina
2. Efros Larisa
3. Rusu Irina

Cel mai amuzant profesor :

1. Botea Veaceslav
2. Efros Larisa
3. Trudov Olga

Tipologia elevilor

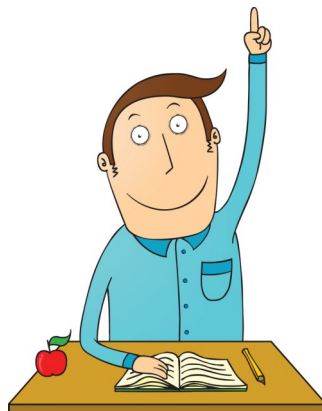
Elevul *tac mă cheamă* – ușor sfios și pe al cărui chip se citește o expresie de candoare și de nevinovăție, dar și de clemență, e tipul de elev care nu are habar de nimic, nu știe nimic, însă e foarte abil în a găsi diverse expediente-salvatoare. E trecătorul inobservabil care nu aduce nimic cu sine și care nu lasă nimic în urma sa. La nevoie însă mereu se găsește un locușor și pentru dânsul.

Elevul *fluieră-vânt* – caracteristica cea mai surprinzătoare a unui fluieră-vânt este aceea că totdeauna este foarte ocupat. Și deși are foarte mult de învățat, e tipul de elev căruia îi place să lenească cu bună știință. Atenție însă, nu trebuie de subapreciat niciodată, căci știe atunci când te aștepți mai puțin.

Elevul *știe tot* – în închipuirea sa, nu există lucru incognoscibil, iar cei care-i declină atotștiința, sunt niște ignari bătuți de soartă. Ce să mai..., e tipul de elev care trage voinicește de ambiție, se dă de ceasul morții și se smucește mai ceva decât un vierme care încearcă să escaladeze un gard. Ezită să spună că nu cunoaște ceva și, cel mai frapant, declamă adevărul unic și incontestabil. În realitate însă, elevul *știe tot*, nu face altceva decât să deformeze un adevăr, să distorsioneze un concept sau să falsifice o realitate.

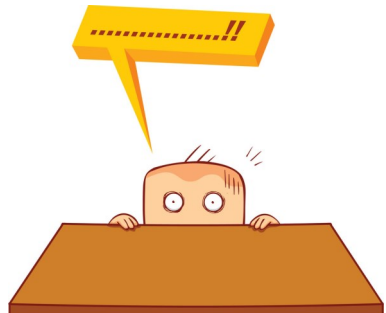
Elevul *ochi și urechi* – deși pare că e atent la ceea ce spune profesorul, de fapt, în acele momente, în capul lui se plăsmuiesc scenarii vrednice de Hollywood. Faptul că se lipsește cu desăvârșire de prezența de spirit, nu-l împiedică totuși să înfățișeze prin prezența fizică o halucinantă concentrare.

Elevul *gură-spătă* – cunoscut și ca *toacă-gură*, e tipul de elev pe care îl auzi peste tot, la cantină, în clasă, pe coridoare. Ce mai, e invaziv până la ubicuitate, vociferant până la delir. Nu se sfiește deloc de apostrofările colegilor, iar la aluziile sau observațiile profesorilor, aproape că e imun.

Elevul *religios* – e cel care se roagă permanent: Doamne, știi bine că doar Ție unuia am slujit în ultimii doisprezece ani și afară de Tine pe altul nu știu. Te rog mult, Doamne, izbăvește-mă de necruțătorul și vrăjmașul-examen și nu-l lăsa pe dușmanul-profesor să-l întrebe lecția pe robul Tău preacinstit, care sunt eu! Doamne, fă în așa chip, încât să nu fiu eu întrebat, ci să fie întrebat colegul meu, care e plin de păcate.

Tipologia profesorilor

Profesorul politic – odată ce-a simțit chemarea, nu-l mai poți opri. Se trezește în el un soi de instinct politic, care caută să se afirme cu tot dinadinsul. Dar vorba ceea: mulți chemați, puțini aleși.

Profesorul patetic – plângi cu sughituri când îl auzi vorbind.

Profesorul indolent – în traducerea liberă, acest profesor face cauză comună cu elevul care-și dă toată silința să nu învețe. Nu se știe exact cine și cui dă măsura acestei indolențe.

Profesorul permisiv – avem de-a face cu arhetipul profesorului recent. El pune debandada și haosul din timpul lecțiilor sale pe seama principiilor de toleranță și a concesiivității.

Profesorul cusurgiu – e vorba despre acel profesor veșnic nemulțumit. Câteodată, starea lui patologică poate friza ridicolul: că de ce cutare și-a vopsit o pată albă în cap și că afară nu plouă mai des?

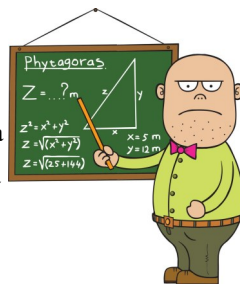
Profesorul moralist – e umanist în sensul prost al cuvântului –

pedagog. Oamenii aceștia țin neapărat să facă din orice - și așa, direct, în chip indiscret – o lecție.

Profesorul nevrotic – cu un aer ușor de ipohondru, are isteria în sânge. Tot timpul îl frământă câte ceva, deși nu are niciun fel de probleme.

Profesorul profetic – cu o închipuire prea bună despre sine și cu o gândire mai mult sau mai puțin mesianică, profesorul se uită la elev cu un soi de comizerăție disprețuitoare și declamă sentențios: „Nenorocitul va ajunge rău de tot!”

Profesorul pedant – dacă e să-l parafrazăm pe Socrate, e tipul de profesor care știe câți elevi are grupa în care predă, însă nu știe exact care și ce poate, căci e prea ocupat cu

etalarea cunoștințelor proprii. Și nu așa, într-o doară, ci cu râvna celui care vrea să demonstreze, de pe poziția pedantismului ultim, că într-adevăr cunoaște ceva.

Profesorul maniacal – e obsesiv până la nevroză. Ideile îl metamorfozează. Atenție! Nu e indicat să intri în polemici cu astfel de profesori.

Profesorul auster – păzea! În fața lui trebuie să stai smirna. Orice cuvânt în plus al elevului, e amendat cu o somație la tablă.

Profesorul sobru – are ceva de licheluță în el. Rapid spus, nu-i nici pe de parte ceea ce pretinde a fi.

Profesorul ursuz – e prea serios pentru a putea fi vesel, ce să mai, parcă s-ar fi hrănit toată ziua cu oțet și sare amară.

Profesorul libidinos – e foarte cunoscut în rândurile elevilor. Pe scurt, e vorba despre acel profesor care-și încheie aproape orice frază cu o aluzie care conține o tentă sexuală.

Profesorul semidoct - e unul din acele cazuri nefericite, când forma mentis și indigența mintală se întâlnesc și, drept consecință, ia naștere o caricatură de tip caragialească.

Profesorul logoreic – dacă-l observi foarte atent, ești nevoit să constăți că te afli în fața unui profesor cu o emisie verbală diluviană și că, pe scurt fie spus, încearcă să năucească auditoriul (în speță elevii) prin viol logic.

Profesorul omniscient – sau, altfel spus, profesorul din Ordinul Nățărilor Atotștiutori. Oamenii ăștia vor să aibă răspuns la toate întrebările. Mai bine calomniază decât să tacă.

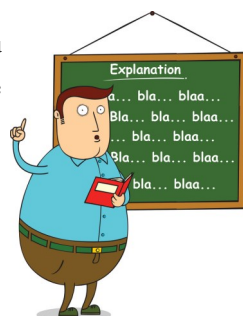

Profesorul bârfitor – e vorba despre profesorul care-și transformă lecția în telenovelă. De la lecția lui lipsește doar popcornul și berea.

Profesorul cu ifose – gândul că trebuie să stea la catedră lângă cutare și cutare, îl dezgustă profund. Însă trebuie să fim înțelegători cu el, e totuși un doctor honoris causa.

Profesorul religios – totul începe și se sfârșește cu Dumnezeu și, cel mai important, totul se face în numele Domnului.

Profesorul care confirmă mereu excepția – dacă e vorba de corupție, cunoaște el vreo câteva cazuri concrete care se dedau la astfel de mârșăvii, pe când el, prea-cinstitul, e literă de lege.

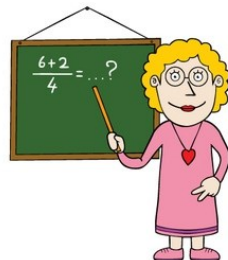

Profesorul zeflemist – pare că-și ia glumele de prin revistele cu tirade răsuflate. Pe cât de ironic se vrea, pe atât de cras se prezintă. Din câte se pare, nu știe că ironia nu se potrivește cu orișicine. Astfel, din profesorul care se vrea ironic, nu rămâne decât un agasant odios.

Profesorul cochet – îmbrăcat cu un soi de pantaloni bufanți și cu o cămașă care posedă un guler bine apretat, profesorul cochet să înfățișează la catedră impozant și plin de sine. Ce mai încolo-ncoace, e mai ceva decât un flăcău ferchezuit, care merge țațoș de colo până colo și face cu ochiul la toată lumea.

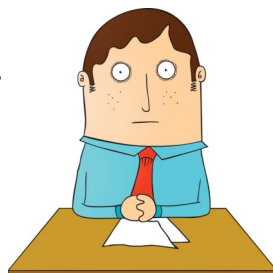
Profesorul empatic – spus din capul locului, e un specimen rarisim, dar și foarte agreabil. Nu uită niciodată de unde a pornit și, dacă e nevoie, e gata să sufere împreună cu tine, numai să știe că discipolul său, care a luat 2, va putea trece neafectat peste nenorocirea respectivă.

Profesorul indulgent – e înțelegător până în momentul când află că nu ți-ai făcut temele. La această cotitură, se produce inevitabila fisură de neînțelegere și, din acel moment, simți cum nota negativă planează amenințător asupra ta.

Profesorul amabil – e prietenos cu toată lumea, are chiar și ceva sprințar în atitudinea sa, ba chiar ar fi gata să te invite și la o bere. Numai că, după cum am spus, e doar amabil.

Profesorul manierat – are un bonton bine studiat, însă elevii, de cele mai multe ori, îl confundă cu un om prefăcut și duplicitar. Râd de el pe înfundate când îl văd că se apropie, căci îl găsesc tare ridicol prin comportamentul său manierat. Însă asta înseamnă să râzi din perspectiva prostului-bădăran.

Epigramă

Lovea în minge cam domol
În meciuri de finală:
Visul nu-i era la un gol,
Ci la o goală.

Alexandru PORUBIN, gr. 11 GR

Dragi colegi!

Administrația colegiului vă urează cele mai calde și sincere felicitări cu ocazia zilei profesionale – Ziua Profesorului. Contribuția dumneavoastră la dezvoltarea personalității fiecărui copil este crucială. Ați fost și rămâneți promotorii bunătății, demnității umane și cei mai buni prieteni ai elevilor și părinților. Profesorilor nu le-a fost niciodată ușor. De aceea profesează doar cei mai buni și devotați cauzei de educare a oamenilor.

Astăzi, profesorii se află în centrul vieții sociale, aplică noi programe educaționale, noi metode de lucru, realizează proiecte științifice, pentru că la baza profesiei didactice stă creativitatea. Anume ea îi ajută de fiecare dată pe profesori să cunoască și să înțeleagă lumea împreună cu elevii săi. Noi însă avem privilegiul de a educa și viitorii discipoli, adică influențele noastre educaționale se vor resimți și peste câteva generații. Ne bucurăm că, în pofida dificultăților cu care se confruntă fiecare dintre noi în cadrul procesului instructiv-educativ, continuați să fiți parte ale acestei mici, dar călduroase familii.

Vă mulțumim, atât din partea noastră, cât și din partea elevilor, pentru munca asiduă pe care o depuneți zilnic și vă urăm un an de învățământ productiv.

Cu drag, administrația Colegiului

*Revistă pentru elevii și
profesorii Colegiului „Alexei
Mateevici” din Chișinău*

